Den Gamla Tårpilen

Princessan Qimh Xantcha

1784

Vid randen af en stilla strand, invid en gammal qvarn
(Som lemnats at förfalla utaf mjölnarn och hans barn),
En sorgsen Tårpil slokar öfver vattnets blanka spegel.
Helt oberörd af vinden hon befinner sig som regel.
Särskildt minns jag en gång, då allena dit jag vandrat
Och himlens alla foglar tycktes samfäldt hålla andan;
    En dyster dag
    Då vind ej var,
    Och vattnets våg
    Laconisk låg,
Och Tårpilen stod stelnad uti ensamt majestät:
Nog tyckte jag mig höra nå'n, som grät.

Des moss-bestänkta rötter i det muntra sqvalpet vada;
De murkna grenar smekas lätt af strömmen, der de bada:
    Kluckande svall
    Af klar crystall,
    Som ger dansande ljus
    Under skogarnes sus.
Och då de gunga up och ned, de tunga, gamla qvistar,
Ætheriska symboler uti släta spegeln ristas,
Medan kransar utaf ringar öfver vattenytan röras,

Efter gyllengula löf, som sagta bort med floden föras.

Ack! af smärta och af sorg förryckt!
Jag ser dig liksom jag, betryckt!
Så säg mig, hvilka tankor i din stolta krona susa!
Och anförtro mig lidandet, som längs med safven rusar!
Hvi skälfva dina silfver-blad? Hvad fårade din bark?
Hvad fick dit frö at falla och slå rot på denna mark?
Hvad är det för et väsen i dit bladverk har sit bo?
Som funnit sig en fristad, men dock icke finner ro!
Har du fängslats som Narkissos, bredvid skuggan af din bild?
Har du räddats liksom Daphne, från Apollo evigt skild?
Du suckar doft, du rasslar tungt.
Var det en sorg, som slog dig ung,
Då du var än af lif berusad?
Har hjertat dit fått hoppet grusadt?
Är du en vilsen vandrare, som lidit hugg och slag?
Vissnad åldring som blott väntar på sit sista andetag?
Säg mig hvad för sorgsen själ, som i dit grenverk dväljes!
Så svär jag, at jag skal dig ock *mit* lidande förtälja!

Du frusit mången vinter här, och många bittra vårar;
Dock stumt inom dig smärtan bär: du fäller inga tårar.
Förutan minsta pust, ibland du nickar som en gåta,
Men fast du namnet *Tårpil* bär, du ej förmår at gråta.
Uråldrig då et barn jag var;
Fast gammal vorden — du står qvar.
Du nickar än til vindens ilar,
Suckar än för ödets pilar,
Och skal så sucka månget år.
Du ensam vet, hvari din sorg består.